

Adi Wilinger

מאת: Yael Relevi [yaelfnk@gmail.com]

נשלח: 16:16 2007 יולי 18 רביעי

אל: Yonatan Berman; Adi Wilinger; emisaar@gmail.com; Hotline for Migrant Workers

עותק: romm@hotline.org.il; shira inbar

נושא: קרבן סחר לעבדות- חדשה

היי,

בעקבות שיחתי עם אמי אני מעבירה אליכם את תיאור המקרה והעדות של ^{פ/ל} אורחית הודו, קרבן סחר. עברו על זה בבקשה ונחשוב יחד איך ניגשים לזה. מאחר ומדובר במקרה גבולי - תקופה מאוד קצרה והעדר מוחלט של מידע על הסוכנים והמעסיקים - צריך לתת לזה קצת מחשבה. העברתי את פרטיה של האישה לויקטור, קצין מודיעין של היחידה ללוחמה בפשיעה על מנת שינסה להגיע לפרטים על המעסיק שלה וכדומה. כתבתי איזשהו בסיס לתלונה - בעיקר תיאור מקרה - ואני מאמינה שגם עם המידע הדל ניתן לעשות משהו. בכל אופן מלבד משטרת ההגירה נראה שכדאי לפנות גם לגורמים אחרים. חוו עמדתכם ונראה איך ממשיכים מכאן. ברמה העקרונית, כיוון שהגיעה לארץ לפני פחות משלושה חודשים, לא ניתן להוציא לה צווי הרחקה ומשמורת עד בערך 20 לאוגוסט, אבל אנחנו יודעים שהרבה פעמים אין התאמה בין התחייבויות המדינה/נהלים/חוקים למציאות. היא לא דוברת עברית או אנגלית (רק ^{פ/ל}), שפה מקומית בדרום הודו) ורוב הסיכויים שלא תוכל להסדיר מעמדה ותמשיך להיות חשופה לניצול. באשר למצבה הנפשי - אם תהיה לנו חוות דעת מקצועית שאומרת שהיא סובלת מתסמינים של טראומה זה מאוד יעזור, שוב, בגלל התקופה הקצרה שבה הועבדה - יהיה קשה לשכנע שהיא סובלת מנזק של ממש. אני לא בטוחה שנצליח לקבל חוות דעת כזו אבל אז לפחות נדע לשים את הדגשים על דברים אחרים (במידה ונחליט להגיש בקשה כלשהי בעבורה מעבר לפתיחת חקירה). שוחחתי עם נועה מרל"א ואנו עובדות על תיאום פגישה עם פסיכולוגית/פסיכיאטרית יחד עם מתורגמנית (יש שתיים פוטנציאליות, בבדיקה). -להסכמתה המלאה, כמובן, הכל הוסבר לה. בכל אופן כדאי להזדרז עם הטיפול. עברו על זה כאמור ונחליט מה הצעד הבא:

" אני מגיעה מ ^{פ/ל} שבדרום הודו. הגעתי לישראל באשרת ב 1 ביום 24.05.07. חבר שלי אבי עבד לפני 5 שנים בישראל. לחבר שלי אבי יש חברים שעובדים בישראל. הוא למעשה סוכן. הוא מביא הרבה אנשים לישראל. הוא בא מאותה העיר שהסוכן ^{פ/ל} מגיע ממנה ^{פ/ל}. ליד ^{פ/ל} צירוף מקרים. שמו של חבר שלי אבא שלי הוא ^{פ/ל}. אני לא יודעת את שם המשפחה. אין לי טלפון של ^{פ/ל}. אין לי איך ליצור עמו קשר, איבדתי את הטלפון של איש הקשר במומביי ^{פ/ל}. אני יודעת את הכתובת: ^{פ/ל}, ^{פ/ל}, ^{פ/ל}. פגשתי את ^{פ/ל} במומביי ונתתי לו \$6000 בעבור האפשרות לעבוד בישראל. לא חתמתי על חוזה. שלחתי ל ^{פ/ל} לישראל, את העתקי כל מסמכיי, שקשורים לתואר שלי וכדומה. יש לי תואר בכלכלה, למדתי ב ^{פ/ל}.

אמרו לי שאעבוד בבית של שני קשישים, אישה וגבר. אמרו לי שבגבר יטפל מטפל סיעודי, ובאישה אטפל אני. אמרו לי שאטפל באישה בלבד, רק עבודה סיעודית, ושקבל שכר של \$650. לא אמרו לי מה שם המעסיקה. אמרו לי שאגור בבית של המעסיקה ואעבוד לפי הצורך, בסדר גודל סבירה. אמרו לי שתוקף הוויזה הוא 5 שנים.

הגעתי לישראל לבד, לא בקבוצה. איש אחד חיכה לי בשדה התעופה. לא ידעתי שהוא יחכה לי. קראו לו ^{AC}. היה לו שלט שכתוב עליו ^{פ/ל} אז הבנתי שהוא מחכה לי. הוא לקח אותי במכונית לירושלים. הוא אמר שהוא הסוכן שלי והוא ייקח אותי למעסיקה שלי. נסענו ברכב שעתיים. הוא אמר לי שהמעסיקה שלי היא ליד ירושלים, לא בירושלים. הוא הביא אותי לבית המעסיק [הערה: פרטי המעסיק בדרכונה: ^{פ/ל}, ירושלים, ^{פ/ל}]. בסוף זה היה גבר, לא אישה, ובכלל לא שני קשישים, רק אחד. הבן של המעסיק אמר לי שאני בישראל אבל במקום שאין בו יהודים. הוא אמר שיהודים לא נכנסים לשם. זו עיר צרה. משני הצדדים שלה יש גבול. בעצם זה כמו פלשתיין. אין אוטובוסים של ישראל, כלום. היו רכבי צבא שפטרלו באזור כל הזמן.

בהגיעי לשם עברתי בסוג של צ'ק פוינט, ^{AC} אמר לי שצריך לעבור בצ'ק פוינט הזה כדי להיכנס לעיר. לא בדקו לי את הניירות בצ'ק פוינט. כשהגעתי גיליתי שעליי לעבוד בשביל 13 אנשים, זה היה בית של שלוש קומות, גדול מאוד. הם לא ביקשו ממני לטפל באיש הקשיש. הוא היה שכב שם עם כל מיני חוטים ולדעתי תוך כמה ימים הוא ימות, נראה שהוא במצב מאוד רע. כל האנשים בבית היו בני משפחתו. אמרו לי שישלמו לי בסוף החודש \$400, בלי ימי חופש. ביקשו ממני לכבס את כל הבגדים, לנקות שני מטבחים, וכחמישה או שישה חדרים נוספים, את הסלון. היו גם הרבה פינות סעודה. דרשו ממני

לשטוף חמש מכוניות של המשפחה. העבידו אותי כ-18 שעות רק בניקיון. התייחסו אליי כמו עבד, דרשו ממני גם לבשל. הייתי צריכה לבשל כמויות של פסטיבל אוכל כל יום.

לא היה לי רגע מנוחה. אם לרגע נחתי, דרשו ממני לקום ולהמשיך לעבוד. היה לי חדר קטן מחוץ לבית, צריף. היו שירותים וחוף מזה הייתה מיטה. זהו. לא נתנו לי אוכל. לא היה לי אוכל בתוך הצריף. רק בלילה נתנו לי קצת אוכל. קצת אורז. הרגשתי מאוד לא בטוחה בצריף. הם נעלו את הצריף מבחוץ, והיו המון אנשים ערבים שהסתובבו בחוף תמידית. לא יכולתי לצאת מהצריף. פחדתי שכל רגע מישהו יפתח את הדלת מבחוץ ויכנס. עבדתי שם שלושה ימים וסבלתי מאוד.

לא נתנו להשתמש בטלפון, היה לי טלפון של ידידה בישראל ששמה ^{ck} שגרה בעבר בקרבת מקום מגוריי אבל לא יכולתי להתקשר אליה.

ביום שני 28.05.07, החלטתי לברוח. הם הוציאו אותי מהצריף ב-5:30 בבוקר. עבדתי שעה וחצי. כולם עדיין ישנו, רק הבן של המעסיק היה ער. אני לא יודעת איך קוראים לו. לא קראתי לו בשמו הפרטי רק בשם "אדוני" "Sir". הוא רופא. בערך 7 בבוקר הגיעו אליו מטופלים לקבלת ייעוץ. ברגע שהם נכנסו אני החלטתי שזו ההזדמנות שלי לברוח. היו לי כסף שהבאתי איתי מהודו והמרתי לשקלים בשדה התעופה. 400 ש"ח.

יצאתי החוצה במהרה. התחלתי לרוץ, רצתי בערך חצי שעה. מצאתי מונית. המונית הייתה לבנה. כמו מונית ישראלית. הנהג נראה ערבי, אבל אני לא יודעת אם הוא יהודי או ערבי. ניסיתי לספר לנהג מה קרה בכמה מילים באנגלית. הנהג שאל איך הגעת לעבוד במקום הזה, הוא אמר שזה מאוד רחוק מירושלים ולא מביאים לכאן עובדים מחוץ לארץ. הנהג נתן לי להתקשר ל-^{ck} ואז יכולתי לומר לה שהוא לוקח אותי לת"א. הנסיעה עלתה לי 300 ש"ח, כמעט כל כספי. הגיעה לפגוש אותי בתחנה המרכזית. הביאה אותי לדירה השכורה שלה ושל פרנסיס, שם גרים גם ^{ck} ו-^{ck}. עכשיו אני עדיין גרה איתם, אנחנו שישה אנשים בדירה."

היא אולצה לעבוד כ-18 שעות ביום, ללא הפסקה. מספרת שכש"העזה" להתיישב לכמה רגעים ולנוח מהעבודה הקשה והאינטנסיבית, נדרשה מיד לקום ולהמשיך לעבוד. היא לא קיבלה אוכל, בכלל, מלבד מנה קטנה של אורז בלילה - בתום שעות העבודה הרבות. כשסיימה שעות העבודה שנכפתה עליה, הובאה אל צריף קטן מחוץ לבית המשפחה, בו מיטה ושירותים בלבד, שם ננעלה עד שעות הבוקר המוקדמות, ללא יכולת לצאת באופן עצמאי. היא תארה תחושה קשה של חוסר אונים - לאורך הזמן שהועבדה שם, לא הייתה לה כל דרך לזהות את המקום בו היא נמצאת ונמנע ממנה ליצור קשר טלפוני עם מכרים בישראל. לא הייתה לה כל גישה לקבלת סיוע וחוסר היכולת לתקשר ברמה הבסיסית ביותר הגביר את חוסר האונים שלה.

הבסיס לבקשה כלשהי כבר מוכן, רק צריך לחשוב מה אנחנו מבקשים ואיך ניגשים לזה.

להזכירכם אני עוזבת בסוף החודש, אני רוצה להספיק לסיים טיפול ראשוני לפני כן.

יעל

למי שמתן פר בלוי
אין האני אלה